

toho nevadilo by zásadně zodpovědnosti obžalovaného Antonína W-a v případě, o nějž jde, že nebyly příkazy, týkající se zahrazení kanálku, uděleny jemu osobně. Povinnost jeho, postarati se o bezpečnostní opatření v podzemní místnosti transmisní plynula zásadně již z náležitě vyhlášeného předpisu § 74 živnostenského řádu a vznikla pro obžalovaného W-a tím okamžikem, kdy se stal majitelem živnostenského podniku. Tu dlužno však přihlédnouti k obraně obžalovaného Antonína W-a, dle níž on podniku nabytí svými úředníky, správou svých statků, a sám podniku ani nepřijímal, ani provozování jeho osobně nevedl. O prvých dvou z těchto okolností rozsudek se nevyslovuje i nelze již proto soudu zrušovacímu dojíti k rozhodnutí ve věci samé, poněvadž šlo by tu po případě o okolnosti právně závažné. § 335 tr. zák. předpokládá totiž na straně toho, kdo dopustil se činu neb opomenutí rázu tam uvedeného, zásadně osobní seznatelnost nebezpečnosti jeho pro integritu lidského zdraví a života, jež arci v případech neuposlechnutí zvlášť vyhlášených předpisů, ochraně této integrity sloužících, nemůže již býti popírána, poněvadž právě tyto předpisy svou existencí a závažností sprostředkují zodpovědné osobě vědomí, čeho třeba minimalně na odvrácenou nebezpečí; z druhé strany však § 74 živnostenského řádu o s o b ě nezakládá zodpovědnosti t r e s t n í p ř e d s o u d e m za nezachování jeho předpisů. Proto dlužno připustiti, že, je-li majitel živnostenského podniku osobně do té míry vzdálen vedení a provozování jeho, že již nabytí a uvázání se v jeho provozování vykonává osobou třetí, přichází i s hlediska trestní zodpovědnosti podle § 335 tr. zák. v počet nikoli on, nýbrž ona osoba, jež vskutku majitele po stránce a možnosti osobní seznatelnosti nebezpečí, pokud se týče povinnosti ku splnění příkazů živnostenského řádu a živnostenských úřadů úplně zastupovala, — předpokládajíc arci, že bylo též vůlí majitele podniku, zříditi si takového zástupce a že majitel podniku vůli tuto projevil, uloživ osobě té a zmocniv ji, by za něho vykonávala práva a plnila povinnosti majitelovy, a dav jí též přiměřenou plnou moc i prostředky, by vskutku mohla vyhovovati zákonným nebo úředním příkazům rázu shora uvedeného. Byli-li nadlesní R., pokud se týče lesní K. a přadlák Š. v tomto smyslu zástupci obžalovaného W-a, jaký byl rozsah jejich povinností a práv oproti obžalovanému W-ovi, i na venek, jaké základní příkazy a plné moci jim byly uděleny, byla-li speciálně také Š-ovi dána možnost, postarati se o nápravu zařízení, bezpečnost lidskou ohrožujících, přijal-li K. a Š. tyto příkazy a byli-li si vědomí práv a povinností, jim z nich plynoucích — to vše rozsudek ponechává nezjištěným a to je další vada, pro kterou již s hlediska § 288 čís 3 tr. ř. musilo dojíti k výroku zrušovacímu. Bude tedy na soudě nalézacím, aby dospěl na podkladě příslušných šetření k výslovnému zjištění ve směrech naznačených.

Čís. 390.

Navrácení v předešlý stav jest přípustno i tehdy, byla-li zmeškána lhůta ku p r o v e d e n í opravného prostředku.

V tom, že obhájcův úředník přišel na poštu s opravným prostředkem poslední den lhůty v čase, kdy se zásilky již nepřijímaly, nelze spatřovati překážku ve smyslu § 364 tr. ř.

(Rozh. ze dne 8. března 1921, Kr I 200/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném sezení žádost obžalovaného za navrácení v předešlý stav.

D ů v o d y:

Dle § 364 čís. 1. tr. ř. může se obžalovaný, zmeškav lhůtu k opovědění opravných prostředků proti rozsudku, domáhati navrácení v předešlý stav jen tehdy, když prokáže, že neodvratná překážka bez jeho nebo jeho obhájce zavinění mu znemožnila lhůtu dodržeti. Této podmínky zde není, i když lze připustiti, že citované ustanovení zákona z důvodů slušnosti a spravedlnosti dlužno ve prospěch obžalovaného vztahovati též na tento případ, třeba že nejde o opovědění, nýbrž o provedení opravných prostředků, ježto by jinak obžalovanému vzešla nenahraditelná újma tím, že v opovědi opravných prostředků neuvedl zmatečných a odvolacích důvodů a vůbec bližších okolností a tyto teprve provedením měly býti doplněny. Obžalovaný omlouvá se tím, že jeho obhájce pro nával jiné neodkladné práce mohl vyhotoviti provedení opravných prostředků teprve až poslední den lhůty dne 25. ledna 1921 a odevzdati je v 6^{3/4} hod. večer své úřednici, by je ještě téhož večera na poště doporučeně podala, tato však, že je podala až druhý den ráno s tím, že včera bylo již pozdě, a z protokolární výpovědi této úřednice plyne, že ona se nejdříve pokusila u dvou poštovních filiálek spis podati, že však tam bylo již zavřeno, a že, když konečně v 8 hod. večer na hlavní poštu přišla, také tam již zásilky nepřijímali, a na hlavní poštu že ihned nešla proto, poněvadž tam musí vždy půl hodiny čekati, a že myslila, že spis podá ještě ve filiálce. Uváží-li se, že obhájce, když již provedení opravných prostředků na své nebezpečí na poslední den lhůty ponechal, povinen byl, o to se pod vlastní zodpovědností postarati, by provedení to ještě v době, ve které se doporučené zásilky na poště přijímají, tam skutečně také bylo podáno, že však, ačkoliv ručí i za dodržení lhůty i za zavinění svého úřednictva, jednak provedení opravných prostředků své úřednici teprve v poslední chvíli večer odevzdal a jednak ani potom podání na poštu větší pozornosti a potřebné péče nevěnoval a o přesné a včasné vykonání svého příkazu se nestaral, nelze v tomto případě za vylíčených a obhájcem zaviněných okolností v tom, že obhájcová úřednice přišla na poštu až v době, když se zásilky již nepřijímaly, spatřovati obhájcem nezaviněnou, neodvratnou překážku včasného provedení opravných prostředků, a proto není zde předpokladu § 364 čís. 1 tr. ř.

Čís. 391.

**Predražování (cís. nař. ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák.)
Nakupovač z úředního příkazu.**

(Rozh. ze dne 10. března 1921, Kr II 334/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmatečnou stížnost státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském soudě v Opavě ze dne 5. října 1920, jímž byl obžalovaný